

...Егор лежеше по очи насред пътеката на петнадесетина метра от шосето. Карташ приклепна, затаи дъх, шракна запалката си и обърна ловеца по гръб. Точно срещу слънчевия му сплит се виждаше рана от нож. Нямаше много кръв, повечето се бе разляло в тялото му. Алексей скочи на крака и отстъпи бързешком две крачки назад. Нищо не се промени. Нямаше никакво съмнение, че Дорофеев е мъртъв и трупът му дори вече бе започнал да се вкочанява. Ножът го нямаше в тялото, нито се виждаше около него. Всъщност не се виждаше и чантата, за която Дорофеев му говори. И ако човек се замислеше дълбоко, това беше естествено. А не беше зле да се замисли и то не просто дълбоко, а както е казал вождът на световния пролетариат, архидълбоко. За всичко. Но не тук и не сега...

Карташ усети, че дланите му се изпотиха. Това беше признак на страх. На най-елементарен страх.

Трябваше да се махне оттук. И то бързо. Вече не можеше да помогне с нищо на Дорофеев, а пък трупът щяха да го открият и без Карташ. Беше напълно излишно да нахлува в заведението с кръсък „Убиха Егор!“. Нямаше нужда да привлича всеобщото внимание към себе си. Още повече, че тук всеки втори, без да се брои първият, носеше нож...

Карташ не излезе на шосето, тъй като можеше да се натъкне на някого и след това като нищо щяха да свържат мястото и времето, в което бе извършено престъплението, с призрачното му обикаляне наоколо, макар опитът да показваше, че това нямаше да има кой знае какви последствия. Първо, Егор Дорофеев не беше личност от такъв мащаб, че заради него да дойдат от обетованата земя, и щяха да се справят със случая с местни сили. А пък всички много добре знаеха какви са тези сили... Второ, както вече стана дума, в Парма разпра-

вата с ножове като начин за изясняване на отношенията беше ако не обикновено, то поне съвсем нормално нещо.

Карташ се върна до Сухия кладенец и оттам тръгна по обиколния път по горската пътечка с намерението да заобиколи селото през гората и да стигне до Източното шосе откъм сечището – там, откъдето обикновено се връщаха двойките, които се отдаваха на любовни забавления. Всъщност те се връщаха заедно, ако се обичаха открито, но когато ставаше дума за съпругеска изневяра, винаги се прибираха по отделно. Също като в цивилизованите страни, разбираш ли.

Той вървеше бързо, вслушвайки се във всеки страничен звук. Защото не се съмняваше, че Дорофеев бе убит заради това, че бе стигнал дотам, до Шаманското мучурище, и заради онова нещо, което беше в чантата му. Някой бе подслушал разговора им край насечените дърва и той вече не се съмняваше, че е така. А това означаваше, че се знаеше и с кого си бе откровеничил Дорофеев.

Страхът му премина и вече само лекичко го втрисаше. Но за сметка на това усети, че го обзема хъс. Въпреки всичко Карташ беше доволен от себе си, защото интуицията му и този път не го бе подвела...

По пътя към къщи сякаш напук срещна прапорщика Сорин, който мрачно и самотно се тътреше към „Огоньок“. Карташ веднага се стегна, направи подобаваща скучаеща физиономия и дори започна да си подсвирква една безгрижна мелодия.

– О, Лъоха – вгледа се в тъмнината Сорин, а след като го позна, изобщо не се изненада. И веднага попита: – Имаш ли нещо за пиене?

Карташ показва мълчешком празните си, ръце, обмисляйки бързешком ситуацията. И без бутилка пра-

поршчикът вече беше видимо пиян, но Алексей не го бе забелязал в Кръчмата, а това означаваше, че се е напоркал на някое друго място. Значи той не беше убил ловеца, защото, първо, би трябвало да е чул разговора им в залата и да си е направил съответните изводи, и второ, на пияна глава едва ли би успял да ръгне с ножа толкова майсторски един от най-печените хора в селото. Пък и Сорин нямаше навика да размахва ножове, виж, да ти забие един в мутрата, го биваше. Не, той не беше убил Егор, това беше работа на някой друг...

– Кучка – оплака се Сорин. – Каза: ще те чакам ей там, до падналия кедър, ела. И аз отидох, занесох една боцка, всичко си беше както трябва. Цял час висях там като глупак и – дръжки. Наистина ли нямаш нищо за пиене?

– Казах ти, че нямам – отвърна Карташ. Между другото, тази среща беше съвсем навременна, защото прапоршчикът можеше да свидетелства, че старши лейтенантът идва не откъде да е, а точно откъм сечището. Разбира се, в случай, че някой решише да го попита за това...

– Добре де – махна безгрижно с ръка Сорин. – Ще ида в Кръчмата да цапна едно... Чу ли за новия бос на пандизчиите? Казват, че щяло да стане страшно...

Сбогуваха се мирно и кротко, а прапоршчикът не забеляза и не заподозря нищо.

Докато стигне до къщи, Алексей не срещна никой друг, освен че го наляяха кучетата и от пруста на съседната къща му подвикна за поздрав кроткият пияница Толян, който беше местният пармски коняр. Ето и още един свидетел, че има стопроцентова алиби. Да, господа, както да въртите и да сучете, извинете, но за Егор този ден беше прекрасен...

Той държеше под наем половината къща на шестдесетгодишната вдовица Тамара Кузминична, която му бе

отпуснала дори и собствена градинка.

Карташ превъртя ключа в ключалката, откряна малко вратата и в течение на известно време стоя и се вслушва. Знае ли човек... Но слухът му не долови нищо подозрително. Само някъде скрибуцаха мишки и от стаята на Кузминична се разнасяше пукотевичното боботене на черно-белия телевизор. „Президентът на САЩ заяви, че... В отговор на искането на полицията заложниците да бъдат освободени... В същото време военните действия в югоизточната част на страната продължават...” – разнасяше се бодрата декламация на водещия през пращането на смущенията. Все едно, че предаваха сводка от полето на бойните действия. Бабичката се интересуваше от политика повече от всичко друго на този прекрасен свят, макар че от старост вече не чуваше нищо.

Беше овдовяла преди десет години, а благоверният ѝ, който навремето също бил пандизчия, после се поправил, но кой знае защо отново влязъл в затвора (просто отишъл човекът в Шантарск за някаква скъпа покупка, там срещнал стари аверчета, пийнал си яката с тях, а после тръгнал с компанията по работа и го спипали бабарар с нея). Умрял в някакъв затвор в средната част на Русия от „изостряне на язвена болест”, както пишело в телеграмата, съобщаваща за смъртта му.

Сводка от полето на бойните действия...

Отначало Алексей като заклет пушач ужасно страдаше от липсата на телефон, но липсата на телевизор понесе изумително спокойно и дори не се отбиваше при бабичката, макар че тя на два пъти го кани да гледат или „Санта Мария”, или „Просто Барбара”. Но после свикна и с телефона. Или по-точно с това, че го нямаше и че никога нямаше да го има поне тук.

Карташ светна лампата на пруста – нещо, което ни-

кога досега не беше правил, надникна в килера, за да види дали няма неканени гости с ножове, копия и други остриета и чак тогава влезе в стаята.

С водка от полето...

И първото, което направи, без да сваля кобура си, бе да извади от хладилника наченатата бутилка водка и една начената консерва с месо. Бучна вилицата в съдържанието на консервата и си наля сто и петдесет грама в чашата. И забеляза, че пръстите му треперят... Да, братко, не всеки ден убиват човек едва ли не пред очите ти. И то човек, който ти е подал нишката, за да разкриеш тайната. А освен това я е подал не на кого да е, а точно на теб...

Замайването от двете халби бира бе изчезнало отдавна и без остатък. Има си хас да не изчезне след такива събития. А за да подреди поне малко мислите си, трябваше да ги разтърси с нещо.

И той ги разтърси.

Малко му поолекна и се отпусна. До този момент не изпитваше страх, но за сметка на това подгретият от водката хъс прогресивно нарастваше. Забрави дори тревожното усещане и предчувствието си за приближаващо нещастие. Значи наистина се бе натъкнал на нещо важно. Леле-мале какви перспективи се разкриваха тук...

Само че нямаше представа от какъв зор шефът на затворническия лагер полковник Топтунов напираше да го види. И кого трябваше да посрещне на гарата? В момента изобщо не му беше до срещи...

Главата му бучеше приятно. Ами да, нали пи на празен стомах, че и след дежурство, че и след всичко преживяно... Карташ разтърси глава. Честно казано, той рядко пиеше водка, тъй като нямаше нищо по-лесно от това да се пропиеш на такова място като тази шибана

Парма. Разбра това веднага, щом пристигна в този пушинак сред тайгата. И тутакси осъзна, че ако не иска да се пропиеш и да откачи, трябва да си намери някаква работа и да открие нещо, с което да убива скуката си. И той го намери. И почти стигна до разгадката. И затова, точно заради това и единствено заради това днес можеше да си позволи една военна дажба от сто и петдесет грама. Всъщност коленопреклонно моля за извинение, *полагаемата се* дажба на старши лейтенант от сто и петдесет грама. За успеха. Беше определил правилно мястото и изобщо бе започнал да рови в правилната посока... Е, сега вече нямаше да си подаде носа от къщи без пистолета си „Макаров”, още повече че на офицерите не им забраняваха да носят служебното си оръжие в свободното си време където и да било. Е, разбира се, освен на територията на затворническия лагер.

В къщата равномерно тиктакеше часовникът, олющеният хладилник от време на време се разтрисаше и бучеше, някъде далеч навън се чуваха гласове. Дали вече не бяха открили тялото? Той тресна по селски опразнената чаша на масата, тръшна се шумно на оправеното легло и сложи ръце под главата си. Кобурът с пистолета се впи болезнено в ребрата му и Карташ го премести на корема си, за да не му пречи. Реши да започне от най-лошото – че Егор е бил убит не заради стари сметки, не от някой крадец, който се е наточил на натъпканата му догоре торба, не от някакъв пиян младок, каквито тук се въдеха като бълхи по клошар и които бяха винаги готови също като пионерчета да наръгат с нож първия срещнат, просто защото младата им кръв кипеше и много им се щеше по някакъв начин да се утвърдят... Не, Карташ предпочиташе да смята, че са го наръгали точно заради онова, което е било в чантата му.

Значи някой го е следил? Значи някой е знаел какво е

намерил Егор? Значи някой е разбрал, че точно старши лейтенант Алексей Карташ се интересува от загадъчната територия, която не бе обозначена на нито една карта, но за сметка на това бе оградена с редици от бодлива тел...

Но явно за откритието, че тази територия съществува, се полагаше само една награда – нож в слънчевия сплит.

„А, не, друг път! – помисли си той. – Ние, Карташите, няма да отстъпим и няма да позволим да ни наръгат с ножове. Паметта на предците ни не ни позволява, тъй да знаете. А пък дядо ни изобщо няма да допусне таква неща, направо ще стане от гроба”...